

Ett struptag på alla invanda könsroller



Erik Magnusson som Katta. I bakgrunden Inga Onn, Magdi Nordahl Saleh, Leena Millinger, Nina Dahn och Pontus Plænge. Foto: Helena Törnqvist

En utklädningslåda där parodiska könsuttryck tumlar om på cementgolvet. Så slutar Shakespearefabrikens infallsrika och imponerande tolkning av ”Så tuktas en argbigga”.

Argbiggan

Teater

Regi: Ronny Danielsson

Medverkande: Pontus Plænge, Erik Magnusson, Nina Dahn, Per-Johan Persson, Inga Onn, Susanne Gunnersen, Björn Wahlberg, Magdi Nordahl Salem, Björn Asp Lundqvist m fl

Var: Shakespearefabriken, Vadstena

Text: William Shakespeare

Övers: Allan Bergstrand Koreografi: Roger Lybeck Kostym: Anna Sigurdsdotter Ljus: Niklas Jurander Mask: Anna Stålfelt

Nästan inget är så vidunderligt som himlen ovanför Östgötaslätten. Vadstenas tinnar vid horisonten, Västergötland som en skugga på andra sidan Vättern. Ett duggregn bråkar lojt med kvällssolen. Den speciella genren utomhusteater är så svensk som den kan bli, en anledning att hylla – och utmana – den svenska sommaren. Att vara del av den, om den så åskar eller ler.

Det gäng som sedan 1996 här spelat Shakespearepjäser behöver inte bry sig om vädret. Sedan några år har man flyttat från en gräsplätt utanför Vadstena klosterkyrka till en nedlagd hundmatsfabrik. Det låter prosaiskt, och det stämmer möjligen. Flytten har trots det förlöst det lekfulla hos truppen och lett till ett mer detaljerat spel.

Detta år ger man "Argbiggan" som stycket kort och gott kallas här, det där med att tämja har regissören Ronny Danielsson tagit bort. Klokt nog. Det är roligt att han en stund lämnat musikal tolkningar på stora institutioner och valt ShakespeaREFabriken med dess blandning av proffs och amatörer, unga och gamla. Han gör det med samma infallsrika energi som när han på 80-talet med lika förutsättningar begick teater på Bulltofta flygplats.

Denna "Argbiggan" är förlagd till ett filmiskt, italienskt 1950-tal, komplett med alla schlagers som då var populära. Ett drygt tjog aktörer myllrar och dansar på hundmatsfabriksgolvet så det står härliga till. Danielsson har kortat ner uppgörelsen mellan den "arga" – eller sympatiskt självmedvetna – Katta och friaren Petruccio som är så fylld av vilt testosteron att han ständigt gestikulerar olika marschriktningar.

Den sceniska aktionen är färgrik, dansant och fylld av roliga detaljer. Koreografen Roger Lybeck har skapat skojiga dansscener med låtar av Umberto Marcato och Nina Rota som kom att skapa det svartvita, känslostarka la strada dell' amore-landskap som här får rytmisk kropp.

Det mest tydliga regigreppet är dock att skådespelarna byter kön. Det hela är mycket elisabetanskt – då fick ju inga kvinnor stå på scenen. Katta själv spelas av Erik Magnusson som en 50-talsbrud som vill välja sitt eget liv. Pontus Plænges Petruccio är gapig, militäriskt okänslig – publiken följer med viss nervositet den till synes framgångsrika "uppfostran" han genomför. Lugn, moralen serveras just innan slutrepliken. Med besked.



Nina Dahn, Per-Johan Persson och Magdi Nordahl Saleh. Foto: Helena Törnqvist Stäng



Nina Dahn, Per-Johan Persson och Magdi Nordahl Saleh. Foto: Helena Törnqvist
Shakespearefabriken är en grupp dit aktörer återvänder sommar efter sommar. Inga Onn, exempelvis, alltid lika komisk, spelar betjänt som spelar sin egen herreman. Björn Wahlberg är nervigt subtil när han gör fadern till flickorna som ska giftas bort. Magdi Nordahl Saleh är trivsamt uppsluppen som giftaslysten adelsman. Ny för året är Susanne Gunnensen som med brio agerar två gubbar, ett suveränt förvandlingstrick vokalt och fysiskt.

Slutminuten tar bokstavligen ett struhtag på alla invanda könsroller, fast det har ju iscensättningen redan gjort eftersom slipsar och kjolar, ryggdunk och koketta blickar redan visat sig vara utbytbara och tillfälliga.

Shakespearefabriken imponerar åter, detta år leker den utklädningslåda där parodiska könsuttryck får tumla om på cementgolvet. Utanför har solen vunnit över regnet.

Lars Ring